

[Glistrup]

land, der går i spidsen med henblik på at afvikle indkomstbeskatningen, for det siger sig selv, at det land, som er pionerlandet i så henseende, i hele den internationale frihandelsatmosfære, som er karakteristisk og formentlig bliver karakteristisk for 1980erne og 1990erne, vil være det, der tiltrækker mange gode arbejdspladser. Og vi er skam særdeles interesserede i i Danmark at få mange gode arbejdspladser, for det første selvfølgelig fordi vi meget gerne skulle have udryddet den arbejdsløshed, som vi i øjeblikket siges at trækkes med, men skam også fordi man ikke bare kan sige, at nu har man så og så mange hundrede tusinde arbejdspladser i et land under nutidens forhold. Det er skam særdeles værdifuldt, at de arbejdspladser, som man har og kan fastholde trods industriflugtens trusler, er arbejdspladser, som er behagelige for de pågældende at virke på, som giver interessant arbejde, som ikke forurener, som giver arbejde, der er vellønnet osv. Der er ikke nogen som helst tvivl om, at pionerlandet med henblik på afvikling af indkomstskatten vil være et af de lande i verden, som bedst vil kunne vælge og vrage imellem de forskellige typer af arbejdspladsudbud.

Desværre har det jo været sådan, at man er sprunget fra mosetue til mosetue, når man har skullet lovgive vedrørende indkomstskat i Danmark i hele efterkrigsperioden. I hvert tilfælde i en vis periode kunne vi håndhæve, at indkomstskatten gik ud på, at man først og fremmest fik skatten betalt af dem, der havde den store skatteevne. Man skulle betale skat efter sin evne til at yde, men det er unægtelig, som tingene har udviklet sig, mere og mere blevet til, at man i stedet for at betale skat efter evne til at yde betaler skat efter manglende evne til at snyde. Med hele det skift, der er sket, er det ikke bare umiddelbart asocialt og umiddelbart uretfærdigt, men det er, som jeg nævnte at Myrdal så godt og rigtigt udtrykker det, noget, der er med til, som indkomstskatten fungerer, at bringe folk, hvad enten de så er måneskinsarbejdere eller måneskinsarbejderkunder eller bare læser om det i avisen, over til, at hele etikken i samfundet også er på vej til at blive undergravet i en ganske ulykkelig grad.

Dertil kommer, at indkomstskatten er baseret på, at man en gang om året kan foretage en opgørelse af nettoindtjeningen, som den pågældende skatteborger, og det vil altså

sige alle her i landet, har haft i det forløbne år. En opgørelse af, hvad nettoindtægten er, er noget, der kræver et enormt papirarbejde og kontrolarbejde. Selv om man kan enes om, efter hvilke regler dette begreb nettoindtægt overhovedet skal defineres, er det et enormt administrationsarbejde. Det siger sig selv, at i et Danmark, hvor vi gerne vil nå frem til størst mulig velstand for flest mulige, skulle vi nødig have overflødigt bureaukrati, nødig have, at den måde, hvorpå vi fordeler midlerne mellem privatforbrug og kollektivt forbrug, er udviklet og uforståelig for den enkelte og lægger beslag på ressourcer i et ganske ulykkeligt omfang for selve samfundet, altså at man bruger folk til at sidde på skattekontorer i stedet for at have dem stående ude i produktionen.

Når vi går over til de enkelte skatteregler – hvad enten det er opgørelse af værdi af egen bolig, eller det er kørselsregnskaber, eller det er lotterigevinstbeskatning, eller det er problemerne om, hvordan man skal behandle arbejdsfri gevinster kontra det, som belægges med skat på slid og slæb – ja, så vil vi overalt støde på det ene felt efter det andet, hvor tingene virker aldeles fjollede og fjogede og stressskabende for den enkelte medborger. Det er trods alt ikke det, vi sidder her for i folketinget, at gennemføre regler, som er med til at skabe alle disse umådelig mange både personlige og økonomiske problemer.

Man ser jo gang på gang, at folk simpelt hen går nedenunder og hjem, fordi der er et eller andet, som de ikke har rådspurgt deres revisor tilstrækkeligt om. Det er jo sådan, at nok er det godt at være en god bondemand eller en god bager eller en god tømrer, hvad fag man nu har valgt, men i masser af tilfælde er jo de, der svømmer ovenpå, dem, der har de gode skatterådgivere. Der er ikke noget mærkeligt i, at landet faktisk udvikler sig på den måde, som vi kan se på indkomststatistikken hvert evigt eneste år, at de, der ligger allerøverst og tjener aller mest, det er dem, der er beskæftiget med noget så samfundsmæssigt unyttigt som at være skatterådgivere, hvad enten det er som advokater eller som revisorer.

Dette strejftog blandt mange af indkomstskattens virkninger – men langtfra alle de skadevirkninger, den har – både menneskeligt og økonomisk og samfundsmæssigt, fører